

Belegondoltam, mit érzek én, ha haragos vagyok. Szorongok, önvádolásba, önmarcangolásba kezdek, mert elítélem magam az érzés miatt. *„Mindenkire ítélet vár, aki csak haragszik is testvérere”* (Mt 5,21). Vágyom a szabadulásra, szabadulni akarok önmagam tömlőcéből. *„Nem jössz ki onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillért is.”* (Mt 5,26) Amíg az utolsó csöppig ki nem békülök, nem tudok nyugodni, nem hagy a lelkiismeretem.

S ezzel az érzettel, ezzel a borúval a lelkemben nem tudok Isten elé állni, nem lehet áldozatot bemutatni, hiszen az Ő teremtményét nem szeretem igazán. Az Ő alkotását kritizálom.

„Hiszen a Teremtő olyan életet is akarhat, amely nem az én elképzelésem, nem az én értékeim szerint alakul. Akit én nehezen viselek, Isten abban is kedvel valamit.” (Mustó Péter SJ)

Azt, hogy ne haragudjunk soha senkire, nem várja el az Isten. Arra hív, hogy ne maradjunk meg ebben az érzésben, küzdjünk ellene. És Ő segíteni fog.

Hervai-d'Elhoungne Klári, Szárliget